

Arrest

nr. 126 122 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9(2) van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 18.09.2013 asiel en legde bij zijn aanmelding een geldig paspoort van Syrië met nummer 006169506, afgegeven op 11.05.2011 en geldig tot 10.05.2017. Het vermelde paspoort is voorzien van een door de Franse consulaire diensten te Beiroet op 04.09.2013 afgegeven Schengenvisum met nummer 506525187 en geldig voor een verblijf van twintig dagen tussen 04.09.2013 en 24.09.2013. Een immigratiestempel op pagina 12 van het paspoort getuigt van de binnenkomst van het grondgebied van de Lidstaten van de betrokkene op 10.09.2013 via Frankrijk. De betrokkene werd gehoord op 04.10.2013 en verklaarde dat hij in augustus 2013 van Syrië naar Libanon ging. Van Libanon reisde hij op 10.09.2013 per vliegtuig en met gebruik van het bovenvermelde paspoort en visum van Libanon naar Frankrijk, vanwaar hij op 17.09.2013 doorreisde naar België.

Omdat de betrokkene op het ogenblik van zijn asielaanvraag in bezit was van een geldig door de Franse consulaire instanties verstrekt visum werd op 07.11.2013 een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Franse instanties, die op 26.12.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene,

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen, De

betrokkene verklaarde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat een van zijn zeven broers in België verblijft en omdat hij naar eigen zeggen handel dreef met België. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een

behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties omdat hij in Frankrijk geen familie heeft en in België wel.

Middels een schrijven van zijn raadsman van 10.12.2013 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen met toepassing van artikel 15 van Verordening 343/2003. De betrokkene argumenteert dat hij een visum verkreeg van de Franse instanties omdat de persoon, die zijn vlucht mogelijk maakte, contacten had met de Franse ambassade in Libanon. Hij wilde naar eigen zeggen niet in Frankrijk blijven. De betrokkene stelt verder dat de huidige situatie in Syrië en zijn vlucht hem zwaar heeft getraumatiseerd en hij daarom nood heeft aan steun van zijn broer, die in de hoedanigheid van begunstigde van subsidiaire bescherming in België verblijft. Hij voegt verder toe dat hij voor het uitbreken van de oorlog in Syrië vele zakenreizen maakte naar België en nog steeds vele contacten in België heeft.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van EU-Handvest.

Zoals vermeld verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen omdat hij een in België verblijvende broer heeft en oordeelt dat hij, getraumatiseerd door de gebeurtenissen in Syrië, de steun van zijn broer nodig heeft. We merken op artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag legt bij de Lidstaat, waar gezinsleden van de aanvrager verblijven in de hoedanigheid van (erkende) vluchteling of asielzoeker. Er moet echter worden opgemerkt dat de betrokkene ten overstaan van zijn in België verblijvende broer niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven door artikel 2, i) van Verordening 343/2003 (echtgenoot of ongehuwde partner of minderjarige kinderen).

Betreffende het inroepen van artikel 15 van Verordening 343/2003 in het schrijven d.d. 10.12.2013 merken we op dat artikel 15 inderdaad de behandeling van een asielaanvraag, waarvoor een Lidstaat op basis van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is, toch toelaat indien er sprake

is van hereniging van gezins- of andere afhankelijke familieleden op humanitaire gronden. Artikel 15 geeft als voorwaarde voor hereniging duidelijk aan dat er sprake moet zijn van "afhankelijke familieleden". Als gronden van afhankelijkheid vermeldt artikel 15(2) ondermeer zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. De betrokkene stelt in het schrijven van 10.12.2013 dat hij door de gebeurtenissen in Syrië zwaar werd getraumatiseerd en daarom steun van zijn in België verblijvende broer nodig heeft. Tijdens het verhoor d.d. 04.10.2013 maakte hij geen melding van een trauma ten gevolge van gebeurtenissen in Syrië. Betreffende het inroepen van artikel 15 merken we op dat artikel 11 van Verordening 1560/2003 uitdrukkelijk stelt dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk moeten worden beoordeeld op grond van objectieve elementen, zoals medische attesten. De door de betrokkene verklaarde situatie van afhankelijkheid werd echter niet geattesteerd. We besluiten dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij zijn in België verblijvende broer noodzakelijk maakt.

We benadrukken dat Frankrijk op 26.12.2013 erkende verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit betekent dat de Franse Instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen kunnen onderzoeken. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van asielzoeker.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Franse instanties behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder ook België. Frankrijk kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige gedegenheid en objectiviteit op zijn mérites zullen beoordelen en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Frankrijk kent verder onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn verhoor op 04.10.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht in de loop van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat vanwege redenen van gezondheid risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquls ten voile toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse Instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 8 en 15 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort: de Dublin II-verordening).

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Volgens artikel 1 A 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 is vluchteling hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Artikel 15

‘1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.’

Verzoeker heeft duidelijk aangetoond dat hij een broer heeft die in BELGIE op een legale manier leeft (subsidiare bescherming),

Het is voor iedereen duidelijk dat er een ware getraumatiseerd zijn (U hoeft maar naar de televisiebeelden te kijken waar alle mensen meer dan angstig zijn en dat er al meer dan 2.000.000 mensen het land gevlucht hebben);

Hoe kan tegenpartij beweren dat verzoeker niet getraumatiseerd is voor zijn leven en de oorlogsbeelden die hij heeft moeten doorstaan!;

Hij heeft in FRANKRIJK niets aangevraagd en hij is onmiddellijk naar BELGIE doorgereisd om zijn broer te komen vervoegen,

Op 10/09/2013 kwam hij in FRANKRIJK aan per vliegtuig,

Op 17/09/2013 reisde hij door naar BELGIE,

Als oorlog geen humanitaire reden is ?

‘Artikel 7

Wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.’

‘Artikel 8

Wanneer een gezinslid van een asielzoeker in een lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.’

Zijn broer, met wie hij in SYRIE samenleefde, is een gezinslid van verzoeker;

Zijn broer heeft de status van subsidiare bescherming gekregen en verzoeker wenst dat zijn asielaanvraag door BELGIE wordt behandeld voor de motieven hierboven aangehaald.”

2.2.1 In eerste instantie wordt niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn asielaanvraag in het bezit was van een geldig visum dat was afgeleverd door de Franse consulaire diensten in Beiroet.

Artikel 9(2) van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

“2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere

lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.”

Verzoeker betoogt dan wel dat hij in Frankrijk niets heeft aangevraagd en onmiddellijk naar België is doorgereisd, maar toont niet aan dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van deze bepaling.

2.2.2. Wat betreft de inhoud van de geschonden geachte bepalingen kan worden verwezen naar de geciteerde inhoud van verzoekers uiteenzetting.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te doen uitschijnen, wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoekers broer als subsidiair beschermde op het Belgisch grondgebied aanwezig is. Verder wordt ook geenszins ontkend dat de situatie in Syrië zeer ernstig is. De verwerende partij heeft in essentie gemotiveerd dat volgens artikel 15 de betrokkene geen vrije keuze heeft wat betreft de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling omdat dit zou neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Dublin II-reglementering enerzijds, en dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een gezinslid van zijn broer in de zin van de Verordening en evenmin als een afhankelijk familielid, nu hij geen elementen aanbracht die zouden wijzen op het door hem ingeroepen trauma.

Verzoeker stelt dat hij in Syrië samenleefde met zijn broer, zodat zij gezinsleden zijn. Daarmee gaat hij echter voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker ten aanzien van zijn in België verblijvende broer niet kan worden beschouwd als een gezinslid, zoals omschreven door artikel 2, i) van de Dublin II-verordening, omdat deze enkel de echtgenoot of de ongehuwde partner of minderjarige kinderen als dusdanig beschouwt.

Artikel 2,i) van de Dublin-verordening luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

„gezinsleden”: voorzover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;

ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;”

Uit deze bepaling blijkt dat de loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker en zijn broer in hun land van herkomst samenwoonden op zich inhoudt dat zij als gezinsleden in de zin van de Verordening moeten worden beschouwd. Broers worden met name niet beschouwd als gezinsleden. De artikelen 7 en 8 van de Verordening, die betrekking heeft op gezinsleden, kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

Derhalve spitst de discussie zich op de vraag of er een situatie van afhankelijkheid is, zodat artikel 15 van de Verordening speelt.

Verzoeker betoogt dan wel dat de verwerende partij niet kan beweren dat hij niet getraumatiseerd is gelet op de oorlog in Syrië, maar gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing ook wordt verwezen naar artikel 11 van de Verordening 1560/2003 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de in artikel 15(2) van de Dublin II-verordening beoogde situaties van afhankelijkheid zoveel mogelijk moeten worden beoordeeld op grond van objectieve elementen, zoals medische attesten. Niet alleen stelde de verwerende partij vast dat de situatie van afhankelijkheid niet werd geattesteerd, maar bovendien blijkt ook uit de bestreden beslissing dat hij het trauma waarnaar werd verwezen in een schrijven van zijn raadsman niet had vermeld tijdens zijn gehoor. Verzoeker betwist geen van deze juridische en feitelijke vaststellingen. Aangezien op al zijn argumenten werd geantwoord in de bestreden beslissing en verzoeker geen concrete argumenten bijbrengt waaruit zou blijken dat de verwerende partij in strijd met de door hem geschonden geachte bepalingen zou hebben gehandeld, in strijd met de stukken van het dossier, is het middel in geen van zijn onderdelen gegrond.

2.2.3. Het beroep moet worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS